

IV b,
Napuel
Wikström

Otto Bagge.

C. 772. Carl Anders
vänahagsfullt + fänig

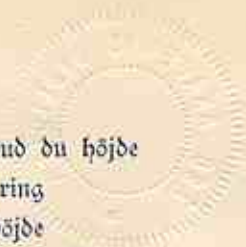
Så här står i handskrivningen
P. Effröhn

Tänd.

Der ljumma vindarna yede
ut öfver förbrända fält
ditt tunlande lopp du styrde
och gnäggade yfteri och gält.

Snabbt bar det här öfver stäppen
mid flande flodens smäll
der stundom du fullade läppen
och flöjde din bringa fall.

Den fränsta bland wilda hjorden,
du formade fram med behag,
och ängsligt suckade jorden
wid hofvarnas dånande slag.

Hur fäckt ditt hufvud du höjde
uti kamraternas ring
der alla halsarna höjde
då stolt du såg dig omkring!

Hur flyggt ditt öra du spände
wid minsta knäpp eller kny
och bort lifsom bligten rände
och doides af danmets fly!

Om dagen du såg blott himlen
och solen och ökuens run,
om natten blott stjernewimlen
och jorden så svart och skum.

Men allt du egde. Ej stängsel
det fans för din fria häg,
och aldrig du pröfwat ett fängsel,
obunden som wind, som wäg.

Så kom den dag då en snara
man slungade fring din hals,
och fänge du råkade wara
förr'n något du anade alls.

Hur än du i kampen wred dig
och dröp utaf skum och blod,
till marken man ryckte ned dig
och stäckte ditt ädla mod.

Man in i ett stall dig stängde
och band dig framtill och bak.
Med piskan din hud man slängde
till dess du blef riktigt spak.

Hos dig då kunde man lära
hwad wäld och nesa förmå:
Snart wiste du tygel bära
och bar den rätt ledigt ändå.

Nu är du en träl och har en
djup skräma på benet bränd.
Nu främar du dig när bojaren
dig smeker på man och länd.

Ue marmorkrubba du spisar
och dicker ur kopparko.
I gyllne schabrak du dig wisar
och skäms ej att bära sko. —

Men ute på steppen dansar
din hjord i lekande språng
och svänger de yfswiga swansar
och skriar med buller och bång.

Der trafwar i slutna hopar
de wilda hästarnas stam
när stormwinden lustigt sopar
ut öfwer tufvorna fram

Om en gång till dem du själf dig
att andas den fria slägt,
de stola sparka i hjäl dig
som kunde förneka din slägt.

Arvid Vilström.

Temte uppdraget.

Helsingfors 1887. Weller & Goss' aktiebolags boktryckeri.

659

Kotivinkari 1887. Wellerin ja Gossin kirjapaino.

Suomenlaulu Kustaa.

Jos mennä nyt uskallasti
huo hyvästäni heinon sun,
niin fuoleman-pöytäni laulu
häpeelläni antautun.

Min, huo sekyän jätös sellä
futu tuuli nyt lentää saa,
estettä ei tunne se tellä,
avonnia on esstä sen maa

Kas launaa tuoll' aromalla!
Mäpääni se kettine,
äänelläjän nehmattalla
hosta se hirtte.

Kesytetty.

Mis' soipea tuuli lensi
yl' aukion poltetun,
myös sun juoksu ensi
ja siellä soi hirmus sun.

Nopeena ja siellä arotuulta
ja virtoja seurasi,
ja niissä sä rintaa, huolta
waahtoowia wilwoitit.

Eaumastasi hurjast' tuolla
sa ain' olit ensimmä,
maa itse huokasi huolla,
kun löit kaviotasi sä.

Ja kuin' kohos urhea pääsi
piiristä kumppanies!
Nöyryyttäpä heille wain jääsi
siell' ylpeä katsehes.

Kuin', kun kolkauksen kuuli
siell' arka kormasi sun,
jä syöksyit pois kuni tuuli
ja kätkeyit tomuhun!

Päivällä jä näit walosalla
waan aawikon tuon awaran
ja yöllä näit tähtien alla
maan mustana uinuawan.

Mut kait' oli sun. Ei salpaa
siell' ollut estehenäs,
ei orjuutt' tuntenut halpaa,
waan huoleton ol' elämäs.

Tul' aika, kun kaulahas ansa
yht'äffiä lingottiin
ja, onneton, ferrasjansa
wangiffi ja lehtiin niin.

Werisä wai'ff' kamppailiffin,
niin turh' oli pometyös.
Wiruisjasi maata piffin
uljuutesi uupui myös.

Sa tallihin pantiin sitten,
niis' olla sait wankina waan,
ja ruoska sai suomijitten
sun kohtakin talttumaan.

Sa tiedon meille voit antaa,
min' aikahan kuri saa:
Kohy' taitit suitfia kantaan
kun kunnian tawaraa.

Nyt naarnua poltettua
wai'ff' orjana kamaiffin,
niin to' ilahuttaa sua
hywäileminen pajarin.

Wain marmoriseimeä käytät
nyt atriapöytänä jä,
kallattua loimea näylät,
ei' kensä nyt häpeä. —

Kas laumaas tuoll' aromaalla!
Wapaana se leikitsee,
äänellähän voimakkaalla
ilosta se hiruilee.

Niin, tuo kesytön sukus siellä
kuin tuuli nyt lentää saa,
esteitä ei tunne se siellä,
avoimma on eessä sen maa.....

Jos mennä nyt uskaltaisit
luo hyljätyn heimos sun,
niin kuoleman-pottun saisit
häpeelläsi ansaitun.

25

Suomentanut Tuotto.

665

Genric nappigan
Helsingfors 1887. Weller & Oskari kirjapainossa.

Genric nappigan

25

Om en gång till hem du skal dig
allt andas den fria hägt,
de stola sparta i skal dig
som kunde förneta din hägt.

Der traktar i lustna hopar
de stida hästarnas fram
när förnanden lustigt sopar
ut skiver i snöarna fram.....

Men ute på heppen banjar
din hjerd i lesande språng
och stänger de ystiga svansar
och stritar med buller och pång.

C. M. Carlander
med minnesgod vänskap
af författaren

R. A. Wikström

Gewiss! die Gottheit macht das Beste,
Aus Moriendo Melodie
Und aus dem Kampf das göttlich Beste,
Die Allbelebungs-Harmonie.

Thorild.

Fallna barr.

På marken växa blommorna opp,
de knoppas, dofta, och dö så fort,
Det är i det hela just ingenting,
och gäller icke heller stort.

I hjertat växa känslorna opp,
de vakna och sakna, men dö ej fort,
Det är i det hela just ingenting,
och gäller icke heller stort.

Victor Emmanuel Olofin.

Hon mig älskar icke längre,
och jag älskar ännu henne.

O, hvad var väl då vår kärlek?

Var som våren hennes kärlek
frisk och ödmjuk, blid och trotsig?
Var han liksom varma sommarn
luft harmonisk, underfager?
Var han sist som när om hösten
man på kulna heden fryser
och på hemmets brasa tänker?

Och min kärlek, säg, hvad var han?

Var han morgon före morgon,
middag förr än middag kommit,
sedan natt med gryningsstrimma,

natt med töckensol i zenit,
natt med purpursky i vester?

Hvarför skildes så vi båda?

Foga tvenne eldar samman.
Då blir lågan alltid högre.
Skilj dem sedan och gjut vatten
ymuigt endast på den ena.
Då skall denna kanske slockna
genast, men för visat omsider.
Låt den andra åter brinna,
flämta, synas sist förkolnad.
Ack, hvem vet, om då ej bränder
ännu glöda under askan?

Vi som förr hvar andra älskat,
huru är oss nu till sinnes?

Hon är lycklig, jag det icke.

Men hvad är väl jordisk lycka
hädanefter för oss tvenne?

Glömma kan man ej. Vi kunna
det i tidens tid ej heller.

Doek om lycka är att lifvet
gifvit ousöglig sällhet,
gifvit sorgens bästa gåfva,
kraft att kämpa, motgång bära
och att segra understundom,
styrkt än mera idealen,
skärpt ens sympati för allting
som med bistra öden brottas,
skänkt ett hopp som genomtränger
helvetets och skärselds flammor
för att sist i paradiset
Beatrice återvinna —

då är jag ej utan lycka,
hvad mig timar än i världen.

Hvad är lyckan då för henne?

Allt, ty hon en annan älskar
och har vunnit återkärlek.

Väl! Så må hon vara lycklig,
lycklig genom hela lifvet
samt så varmt, så varmt välsignad
som af mig den ljung som blommar,
såsom klara toners vällyd
af den förr med döfhet slagna,
som det fria, framtidsstarka
af en ädel grubblarhjerna,
som af arma jorden solen,
fosterlandet af de tappra
och ett barn utaf sin moder!

Fallna barr på stig i skogen!

I ha'n lysts af himmelns klarhet
och af regnets skurar svalkats.
Er naturens starka krafter
ofta sällsamt genombäfvat.
I ha'n lefvat, och i dån ej,
endast undergån förvandling
mot en nyväckt glädjes irring,
mot ett sorgomfamnadt vemed.

Fallna, stackars barr, hvad ären
I, då arbetsamma myror
till sin stack er långsamt släpa?

Ack, det samma såsom förut,
liksom nu och framgent ständigt:

Stoft bland brokigt jordiskt vimmel —
glömda spår af lifvets tummel —
skräp som evigt omgestaltas —
exponenter för det lilla
hvilket alltid värms och hägnas
af all godhets kärleksstråle,
fast han stundom tycks fördunklad,
tycks fördunklad allt för länge.

Fallna barr!

(17. maj 1887.)

Horatio.

När våren kommer, då vakna stpporna
till fröjd på den gröna grund;
då värmas ångarne, hafvet och klipporna,
då sjunga fåglar i lund.

När våren kommer, då minnas flickorna
sina älskare på nytt,
då sticker jag händerna i fickorna
och tänker på dagar, som flytt.

Victor Emanuel Öman.

17 exemplar.

Helsingfors 1887. Finska Litteratur-Sällskapets tryckeri.

